

Спис — лялечку, — і зупинився рух.
Лише в повітрі ще сліди ведмежі.
У домовину — жертва й переможець,
Де — щедро — желятину — ліхтарі.

Овали пітьми, — звуковий горох, —
Уздовж яких — дозорці тліну — мужньо. —
Обрубки шляху й щораз довші мажі,
Що їх ковтає й виверга гора.

Буття, — фігляр, — скрізь сіті й пентаграми, —
Неіснувань останні рештки гриму. —
І знов — поновно — закипає чаша,

Де — через край — красуня косу чеше, —
Й з-під гребеня — світи, — за складом — склад. —
Чи й вічність — лиш комаха в краплі скла?